

19/11 Hr Hägglöfs svar

Häromdagen erinrade Dagens Nyheter om att ambassadör Hägglöf i sin beryktade roman gång efter annan talar om engelska planer på sabotage mot svenska kommunikationer och företag. Det konstiga och anmärkningsvärda i dessa redogörelser framhölls: antingen diktade vår ambassadör i London och begagnade alltså sin fantasi till angrepp mot engelska tjänstemän och myndigheter, eller också meddelade han i förtäckt form verkliga förhållanden, vilket måste betraktas som ungefär lika tvivelaktigt. Hr Hägglöfs svar i gårdagens tidning visar att han både vill ro i båt och åka efter häst. Först säger han att alla scener och samtal i hans bok är uppiktade; detta är uppenbarligen oriktigt, eftersom bokens karaktär av en nyckelroman, även då det gäller vissa samtal inom den svenska regeringen, för alla står klar. Men i fortsättningen antyder han att han inte diktar och gör en mängd påstående och uttalanden som måste uppfattas som ett anspråk på att ha kommit med intressanta avslöjanden. Det förefaller onekligen något naivt att tro att båda de versioner hr Hägglöf framför skall accepteras av någon vetlig människa; det är att driva skämtet för långt att på en gång påstå att man diktar och framhäva att man har goda skäl för vad man berättat.

Särskilt åberopar hr Hägglöf det engelska arbetet "The Economic Blockade", vars uppgifter om sabotage han tydligen vill förete som en ursäkt för att han själv talat om sabotage. Denna välkända

publikation, för ett halvt år sedan utförligt refererad i Dagens Nyheter, innehåller i själva verket inte ett ord om sabotage på svensk mark och kan alltså inte på något sätt anföras som stöd för hr Hägglöfs bok. Hr Hägglöf framhåller vidare att engelsmännen utgivit en mängd aktstycken rörande kriget, även av ömtålig natur, och ställer den svenska tystlåtenheten i kontrast till detta. Dessa meddelanden hör inte till saken, men det bör likväl betonas att även Sverige publicerat ett stort antal ömtåliga aktstycken och att även här nya publiceringar är under förberedelse; det är svårt att säga i vilket land man visat den största öppenheten. Dagens Nyheter har för länge sedan betonat att sekretessen i Sverige går för långt; den har emellertid, det måste erkännas, varit vida mindre besvärande efter det andra än efter det första världskriget och sannolikt inte mera tryckande än i andra jämförbara länder.

Vad hr Hägglöf här anför framstår emellertid främst som ett försök att blanda bort korten. Antingen har den svenske ambassadören i London pådiktat engelsmännen sabotageplaner mot Sverige eller har han utnyttjat den insikt han som minister och ämbetsman vunnit under kriget till att ge den svenska allmänheten upplysning om dylika planer. Sannolikt har han handlat bara i den anda av tanklös viktighet och klåfingrighet som hela boken vittnar om, men det gör inte saken mycket bättre.

22/11 "De arabiska flyktingarna"

PROFESSOR Valentin och jag har flera gånger i denna tidning diskuterat de problem som uppstår i anslutning till upprättande av staten Israel. Självfallet är jag och väl de allra flesta svenskar i det väsentliga ense med professor Valentin; vi delar hans förhoppningar om att den nya staten skall stabiliseras och att det judisk-arabiska problemet skall kunna lösas genom en folkflyttning av den art som antydes i hr Valentins gårdagsartikel. Men liksom vid tidigare tillfällen måste

jag inlägga en reservation mot hr Valentins sätt att behandla den arabiska frågan. I artikeln talar om de arabiska flyktingarnas längtan att återvända till sitt hemland såsom ett resultat av hetspropaganda, och det sägs att dessa flyktingar från Palestina utan svårighet borde kunna placeras på andra håll i den arabiska världen. Denna inställning är enligt min mening egendomlig just från den sionistiska utgångspunkt som professor Valentin företräder; judarna har i stor utsträckning velat återvända till det hemland från vilket de för bortåt 2.000 år sedan blev fördrivna, och de borde därför ha förståelse för att även andra folk kan vara fästa vid sina hemorter. Och vidare går det dock inte att resonera så att araberna inom ett område utan vidare borde finna det naturligt att förflyttas till andra av araber bebodda områden. Den arabiska världen bildar säkerligen i vida mindre grad än låt oss säga den skandinaviska en enhet, och för oss skulle det väl närmast te sig som ett hån om en främmande nation begärde att låt oss säga danskarna skulle flytta över till Norge och Sverige, eftersom dessa länder också är bebodda av skandinaver. I den allmänna attityd som många sionister intar i dessa frågor kan jag inte undgå att finna något av den gammaldags imperialism som varit ett ideologiskt stöd för kolonialpolitiken, ja, rent av något av den lära om livsrummet som Hitler åberopade vid expansionen mot öster.

HERBERT TINGSTEN